

Казки для хлопчиків

Як пани їхали до пекла

Як пани їхали до пекла Був-жив бідний Іван. Мав десятеро дітей, але не мав чим їх годувати і пішов просити роботи в пана. Лише став на поріг, а пан до нього:

— Йди собі, драбе, не маю для тебе роботи! Прийшов хлоп додому і по дорозі таке надумав: «Коли не дає пан роботи, то я йому щось інше змалюю».

Кілька днів не виходив він нікуди і змайстрував візок.

Витяг він той візок на дорогу, куди пан бричкою їздить до свого фільварку, сів на бережку і чекає. Як побачив пана у бричці, то сів у візок, мчить з гори і кричить панові:

— Тікайте, пане, бо роздавлю вас, як сливку! Пан відскочив убік, а Іван зупинився:

— Що це в тебе за візок, що сам їде, без коней? — питає пан.

— Бачите, пане, ви маєте за що і кучера утримувати, і коней, а я вже мушу придумувати таке, аби без них обходитися.

Злакомився пан:

— Продай мені свій візок. Дам тобі за нього свої коні, бричку і грішми доплачу.

На тому й погодилися, але Іван попередив:

— Рушайте тоді, пане, коли я буду вже за селом, бо візок може мене наздогнати і розбити за те, що я вам його продав.

Коли хлоп був уже за селом, пан пробує їхати. Як розігнався візок згори, як почало пана то сюди, то туди кидати! Держався пан, держався, але колесо так підскочило на камені, що випав, як мішок, і побився на сміх людський.

На другий день приходять пан до хлопа і каже:

— Я тебе за шахрайство втоплю.

Покликав кучера, забили хлопа у мішок, зав'язали, висадили на бричку і повезли до річки. Але наближався обід, і пан ще заїхав до свого фільварку пообідати, а хлопа так і залишив у мішку на возі.

Не знає Іван, як із біди викрутиться, аж почув, що хтось їде.

— Я не вмію ні читати, ні писати, а мене хочуть королем обирати,— заговорив Іван з мішка.

А то йшов панський управитель. Як почув таке, розв'язав мішок і каже:

— Я вмію і читати, і писати. Я буду королем.

— То лізьте в мішок.

Іван зав'язав управителя і пішов собі. Тим часом пан пообідав, сів на бричку, виїхав на міст, схопив мішок — і лише забулькотіло за управителем.

А через якийсь час приходять Іван до пана. Не на жарт перелякався пан:

— Ти звідки прийшов?

— З тамтого світу,— відповідає.— Прислали мене ваш батько і мати переказати, аби ви приїхали до них в гості. Пан тоді каже:

— Я тобі добре заплачу, як мене доведеш туди. — Родичі наказували, аби ви з цілою родиною приїжджали.

— На кого ж я свій маєток залишу? — бідкається пан.

— Залишіть на мою жінку. Як вернетесь від родичів, то все буде так, як залишили. Завтра ввечері я приїду за вами.

Пани наготували харчів, гарно одяглися, настелили килимів у бричці. Чекають Івана. На другий день він приїхав, усіх панів позав'язував у мішки, повіз до річки — із берега у воду.

Та як пішли тоді пани в гості — й донині гостюють.